

Letnik XV.

1883.

Št. 3.

Izhaja
po dvakrat na mesec v Ljubljani,
in to 10. in 25. dne. ko ga prebere
in ne konfiscira
policija.

Vrednik Jakob Aléšovec.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po
15 kr. v administraciji, Ključarske ulice (pod mestnim
trgom) št. 3 v II. nadstropji.

Velja
celo leto 3 gld., pol leta 1 gld.
50 kr. in četrť leta 80 kr. za
vsacega brez ozira na stan,
narodnost in vero.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Kako li bi Ljubljana mogla biti nemška!

Ljubljanskim nemčurjem raznih gospóskih stanov pod nos.

Je slišati večkrat biló:
„Ljubljana je nemška celó
Po svojih premožnih stanovih,
Po svojih odličnih rodovih.“
Da prazna beseda je ta,
Dokazati v kratkem se dá;
Ozrimo se le po Ljubljani:
Od kod so ti „nemški“ meščani.

Tam vidiš štacuno krasno,
Najdražje je v nji vse blagó,
Slovenski se prav nič ne čuje,
S slovenščino le se norčuje.
Nemškutar je hud gospodár,
Deluje slovenstvu na kvár.
Poznaš pa te hiše očeta?
Ta sin je slovenskega kmeta.

Ozrí po uradih se zdaj,
Ker tudi tam najde se kaj.
Tam razno je „nemško“ orodje,
Po večem le „nemški“ gospodje;
Od kod so li vsi ti domá?
Njih oče — resnica je ta:
Ni nemške govoril besede,
Ker pasel na vasi je čede.

Tam hiša prav zala stoji,
Gospóde po nji mrgoli;
Vse nemško: kosilo, večerja,
Še posel po nemški se zmerja.
Po nemški vedejo se vsi,
Še mačke, podgane in psi. —
A oče po cesti je stokal
In z bičem za vozom je pokal.

Šopiri se tam bogatin,
Češ, da je Germánije sin, —
Obrajta z vso rodovino
Le nemško, nemčursko kazino.
Pa kaj li mu oče je bil?
Na kraški se zemlji rodil;
Gospá pa se nemški učila,
Ko v mestu za deklo služila.

Še drug se ti najde tu stan,
Ki v nemško ti sili le stran:
Ta „šuštar“ — ne mara čevljarja,
Ta „tišlar“ — ki noče mizarja,
Ta „šlosar“ je, ne pa kovač,
Ta „žnidar“, nikakor krojač.
A v „lêr“ so jih stariši dali,
Ki nemški prav nič niso znali.

Nekteri prišli od drugod —
Ker to se godi že povsod:
Iz Štajarske, Česke, Moravske,
Koroške dežele posavske; —
Z Goriškega, Istre celó:
Teh Nemeč ni vendar nikdó?
Če štuli se nemca, je smešno,
Za narod pa naš je pregrešno!

Le eno vam zdaj še povem,
Naj smem jo že ali ne smem.
Utajil ne boš mi resnice:
Najlepše gospe in gospice
V Ljubljani so vendar-le te —
Če prav le v nemčursko tiše,
Katerih gospóski očetje
So bili prej hlapci al kmetje.

Pavliha.

Pred pustom, bodi si še tako kratek, ves svet in še celó star nori kolikor toliko, nekteri se še celó oženijo, nekte pa omože. Kdor bi pa to zameril tem in onim, moral bi biti iz družega sveta in kdo vé, če se drugje ne godi ravno tako, kakor na naši zemlji! Saj je po vseh zgodovinskih knjigah zapisano, da so na priliko Pusta žgali prej odraščeni Rimljani, kakor naši pastirji in kmetiški otroci. Sploh pa nikjer po nobeni postavi ni prepovedano, da bi svet ne smel noretí ali da bi vsak, ki nori tako ali tako, brž moral priti na Studenec, ker bi potem moralo biti norišnic veliko več, kakor jih je, in bi polovico ljudi moralo biti zaprtih, polovico pa za to, da bi jih stražili in varovali. Kdo bi potem kaj delal, živino pasel in zverino streljal in lovil, to bi moral potem vravnati kak drug Bog, kakor je ta, ki je nas in svet vstvaril.

S tem predpustnim premissljevanjem je dokazano, da norci morajo biti na svetu in da niso vsi ravno tako hudo nevarni, ker se jih veliko spametuje — posebno tistih, ki kar navpik skočijo v zakonski stan ali pa še prej zaidejo v trnje, da ne morejo več z njega.

Toda tako premissljevanje ni moja reč, kaj tacega premissljujem le, kedar dež ali sneg gre, jaz pa sedim za pečjo brez vsega družega in kedar nimam nič tovaršije ali pa tobaka ne. Zato bote précej vganili, da se je meni moralo kaj tacega goditi, ker sem začel o predpustu govoriti, kakor drugi dolgočasneži o vremenu. In res je bilo skoro tako.

Po svoji navadi sem se napotil nekoliko po svetu — nekaj, da bi pozvedel, če je kje kaj novega, nekaj pa z marelo, kakor patrola, če bi me kje treba bilo. No pa ni bilo nič kaj posebnega, kar lahko kar naravnost povem.

Najprvo sem stopil na Francosko pogledat, kako je zdaj, ko je Gambeta šel v krtovo deželo. Pa ni nič posebnega. Princa Napoleona, ki je hotel brž vzeti vajeti v roke, so zaprli na (francoski) Žabjek. Če bi mi bilo ravno na tem, da ga obiščem na vsak način, bi bil s svojo marelo že prišel do njega; ker pa vem, da so Francozi podobni pustnim norcem, ki se kake reči kmalu naveličajo, in ker imajo tam zdaj tudi nekak zbor, ki bi bil pri nas za predpustni čas, sem se zasukal na peti, češ, bom rajši počakal do pepelnice srede, ko se bodo tudi Francozi strezovali, — ter jo potegnili proti Angleški.

Ali unkraj kanala zagledam že Angleža, ki gleda sèm proti Francoski. Daleč ni čez, le dobri dve uri, zá-me pa le en skok; ali ker ste oni mesec tam blizo treščili dve ladiji skup in je ena potopila se s skoro vsemi ljudmi,

sem si mislil, da je bolje, če tu ostanem in se z Angležem čez vódo pogovorim.

„Ohoj!“ — zaupijem toraj nad njim — „ali misliš skočiti čez to vodico sèm na Francosko?“

Mož me sliši, raztegne svoj daljnogled ali rešpetlin pa svoje čeljusti in odgovori:

„Ti si Pavliha, ali ne?“

„No, kdo pa!“ — zaupijem jaz — „le brž povej, kaj tu ogleduješ, če ne, skočim tje in te primem za ušesa. Najbrž se pripravljáš na skok tu sèm na francosko zemljo, je li?“

„Zdaj še ne“ — upije on čez kanalček — „sem le prišel pogledat, če še ni miru. Dokler se Francozi domá ravsaajo, se jaz nič ne bojim.“

„Kaj pa z Egiptom?“ — zaupijem za njim.

Anglež ne odgovori nič, ampak potrka ob svoj žep češ: ta je pa že moj, ter gre, jaz pa tudi, da se še nekoliko ozrem po svetu. Potoma premissljujem, da Anglež in Francoz se bosta že še vsekala med seboj ali pa še koga na pomoč vzela, ker tako prav brez nič táko prežanje vendar ni. Bom že še zvedel o pravem času, če bo in kdaj bo kaj.

Na Pruskem ni nič, moj stari prijatelj Bilje je bolan, Bismark za pečjo sedi, ker mu ni treba več delati, na Ruskem je vse zaprto, ker je véliki hlapec — ali politično rečeno: minister unanjih zadev šel na Dunaj, turški sultan še tobaka nima in tarná kakor gospodar, kteremu so vse zarubili; na Laškem bi bilo zá-me, posebno pa za mojo marelo pač kaj, ali tje za zdaj ne grem — ne da bi se bal Laha, ali državni pravdnik v Ljubljani gleda zmiraj za mano in ta je edini mož na svetu vsaj zdaj še, kteremu moja marela nič ne more.

Tako sem se zasukal preko Dunaja proti domu. Dunaj zdaj tudi meni ne velja veliko, ker ministrov ne maram poiskati, naših poslancev pa tudi ne, ker imajo ministri, kakor se kaže, premalo ozira do njih. V državni zbornici se sliši vedno le o proračunih in davkih, kar za ušesa kmetiškega človeka in vsakega, ki od svojega dela davek plačuje, prav nič prijetno ni. Zato sem se obrnil rajši na levo in preko Ljubljane, kjer je tudi še vse no-relo pred pustom, vbral jo domú.

Za drugi mesec se napravljám pa nekam, da bo kaj — kam, bote že zvedeli. Za zdaj pa z Bogom!

Vom Narrenabend im Laibacher Kasino.

A. Haben Sie gelesen, dass beim Narrenabend der Laibacher Faktiösen als Honoratioren anwesend waren: Dr. Schrey, dr. Schaffer und Dežman?

B. Maskirt?

A. Wahrscheinlich!

B. Aber doch nicht etwa als das lüderliche Kleeblatt aus dem Lumpaci-Vagabundus!

Pirkar je še deželni šolski nadzornik!

Led, nad katerim ste se opekli dve občini.*Zopet poduk zoper pravdanje.*

Led pač ni reč, ob kateri bi se mogel kdo opeči, a vendar se je zgodilo to, pa ne kje, kjer so ljudje nevedni in zabiti, ampak prav na Slovenskem, kjer so ljudje tu in tam le trmoglavni. In ta reč se ni zgodila pozimi, ko je povsod dosti ledú, marveč o največi vročini poleti, ko ledú nikjer ni, ko po ledenicah in visokih hribih. A ta led ni bil ne v visokih hribih, ne v nizkih ledenicah, marveč v dolini. Zato zdaj berite, kar se vam piše, da bote vedeli, kako slabo je, če so v kaki občini trmoglavni ljudje in celó župani, posebno če jim poleti led raste in pride kdo pó-nj, ki bi ga rad kupil.

In to je bilo. Nekega leta je bila zima tako gorka, da se ni naredilo nikjer nič ledú. Ker se pa dandanes po mestih in tudi drugje potrebuje veliko ledú za ozdravljenje bolnih ljudi in pokvarjenje zdravih želodcev, so bili tisto leto posebno pivovarji in gostilničarji v zadregi, ker niso vedeli te njim koristne, a drugim škodljive robe kje dobiti. Spravili so se toraj na noge in eden takih je res izvohal nek kot, kjer je bilo med hribi nakupičenega več sežnjevisokega in spodaj več sto let starega ledú, za kterege pa domačini še vedeli niso, ker jim ni bil ne na kvar, ne na korist.

Tujec, to preiskavši, gre k županu in mu ponudi 2000 gld. za led, kakor je tam, posebej pa še plačilo za delavce, ki ga bodo sekali, in voznike, ki ga bodo vozili do železnice. Za varnost je pripravljen vložiti koj 1000 gld. pri načelniku železnične postaje.

Kdo je bil bolj vesel ko župan! Brž skliče može in jim to reč razloži. Vsi so zadovoljni, le eden izmed njih se vstavlja in pravi:

„Če ta tujec toliko obeta za naš led, mora biti led še veliko več vreden. Morda je pod njem ali v njem še kaj družega, drugače ne bi bil prišel tako daleč pó-nj. Premislite si to, možje, in prevdarite, če ni bolje, da mi led obdržimo, kakor da ga prodamo. Če ta človek zdaj ponuja 2000 gld., bo potem, če mu ga za toliko ne damo, ponujal dvakrat, trikrat toliko zá-nj. Morda pa zvemo še, kaj namerava on z njim narediti, ker pravega nam tako ni povedal.“

Župan, pameten mož, je vgovarjal temu in posebno povdarjal, da čez par tednov led tako ne bo imel nobene vrednosti nikjer, potem pa morda še sto let ne. In posrečilo se mu je, dobiti večino zá-se in tako je bila sklenjena prodaja ledú.

Ali odbornik, čegar misel ni obveljala, podá se k sosednemu županu in mu pové, kaj in kako. Ta, hud nasprotnik prvega, se hudo razjezí, gre brskat po zemljiščnih mapah in najde, da tisti ledenik sega tudi v njegovo občino. Zdaj pa hajd k doktorju, kteremu reč brž razloži in mu naroči pravdo za svojo občino. Doktor brž piše in piše in stori, da se na led dene prepoved tako dolgo, dokler pravda ne bo rešena.

Če so led zapečatili ali ne in če so ga, kako so to naredili, to „Brenceljna“ ni znano; pač mu je pa znano to:

Ko je prvi župan zvedel, kaj se je zgodilo, podal se je k svojemu sosednemu županu in mu rekel:

„Kaj si storil! Ne bodi no tepec! Prej prodajmo led, potlej se utegnemo pravdati za denar; naj ga dobimo vi ali mi, ali pa vsak pol, med nami bo ostal; tako pa ne dobimo vsi skup nič. Bodi pameten in vmakni prepoved!“

Ali oni župan tega ni maral, ta pa se v pravdo ni hotel spustiti, ampak čakal je tistega tujega kupca. Tega pa ni bilo več, pač pa čez par tednov pismo od njega, v kterem je naznanil, da je zdaj led drugje dobil, kjer ni tako trmastih in nevednih županov in svetovalcev, in da naj ti svoj led le sami imajo in na njem sedé, ker ga bodo težko kam spečali še kedaj, morda v sto letih ne.

In res je bilo tako in je še. Ledenik je zdaj še, kakor je bil, nihče ni še nič ponujal zá-nj in tudi ne bo. Občini ste se pa za lep denar pod nosom obrisali. Sosedna občina je morala po vrhu plačati še doktorja, župan pa misli svoj kos ledú odsekati, da si bo pozimi kuril peč z njim.

Če ta povest ni podučna, kaka pa bo!

Pirker ist noch Landesschulinspektor!

Z Olimpa.

Dragi mi „Brencelj“!

Danes Ti ne morem nič veselega pisati, vsaj za Tebe ne, ker — kakor že tako veš — so se zopet trije Tvoji znanci in vrli narodnjaki k nam preselili, odkar sem Ti zadnjič pisal. Naj Ti povem vse po vrsti, kakor so prihajali.

Ravno smo se menili o Vaših razmerah in o tem, kako so v ljubljanski čitalnici že lansko leto brž po Bleiweisovi smrti popustili „Vodnikovo besedo“ in napravili samo ples, in Costa je bil stavil, da bo letos tudi takó, ker so Vodnika prepustili kmetiškim čitalnicam, — kar pride naš vratar s ključem v roki.

„Je že zopet kdo zunaj, je li, ki bi rad k nam prišel, pa ga ti ne poznaš?“ — popraša Costa, ki je zmiraj najbolj živahen.

„Je“ — reče vratar — „ne še prestar mož posvetnega stanu, pa jako poštenega obraza.“

Na to stopi nas nekaj za vratarjem, ki odpre linico, da pogleda Costa ven.

„Joj, le brž mu odpri“ — zakriči Costa, ko je komaj pogledal skoz linico — „ta je Janez Košir, jaz ga dobro poznam.“

Vratar odklene in noter stopi ves truden Janez Košir, ki je bil po vsem Slovenskem znan, posebno pa v Trebnem, kjer je bil zadnjič okrajni sodnik, potem pa šel v pokoj. Kako pravičen in bister sodnik je bil, to vedo tam, kjer je služil; kako pa vrl in nevstrašen na-

rodnjak in podpiralec narodnih društev in časnikov, to ve ves slovenski svet, to veš tudi Ti, „Brencelj“.

„I, kaj pa je tebe, Janez, nagnilo, da si popustil Slovence in preselil se k nam?“ — ga praša Costa.

„Z bolnim telesom človek ne more hoditi po svetu, če bi še tako rad“ — odgovori popotnik; — „razen tega pa tudi pri nas ni več tako, kakor je bilo, mladina pre-naglo raste. Tako sem pa prepustil svet in preselil se k vam, saj me bote sprejeli med-se, je li?“

„Pozdravljen Janez!“ — se oglasi zdaj Bleiweis in mu pomoli roko — „od kod si pa prišel zdaj, iz ktere-rega kraja?“

„Iz Škofje Loke“ — odgovori Košir in seže očetu v roko.

„Si prinesel kaj loških smojk seboj?“ — popraša Toman šaljivo in mu pomoli tudi roko v pozdrav.

„Na to sem pa pozabil, pa jih tudi zdaj ravno ni pravih, so že puhle“ — odgovori Janez.

Splošen smeh zdaj nastane in vsi se podamo v gostilnico h Kamu, ki starega znanca tudi vesel sprejme in mu z jedjo in pijačo dobro postreže; potem smo ga spremili v njegovo bivališče, ki mu ga je vratar brž pri-pravil, in tam se zdaj prav dobro počuti.

Komaj smo pa nekoliko privadili se novega prise-ljenca, že zopet nekdo potrka na vrata. Naš vratar gre in kar brez daljega popraševanja pripelje seboj duhov-nika častitega obraza, pa vendar prijaznega lica. Ko ga Anton Jugovic, nekdanji župnik borovniški, zagleda, skoči pokonci, položi svojo pipo na mizo, mu gre naprot in moléč mu obe roki, kriči veselja:

„Če to ni Matija Kulavic, je pa kdo drug! Pa pri-mejmuha, da je! Na, Bog te spremi!“

Ko Bleiweis to sliši, priteče tudi on, objame popot-nika in ga praša:

„Tebe bi pa res še ne bil pričakoval za sabo! Za-kaj si popustil šentviško faro in šolo, zakaj kmetijsko družbo, zakaj tamošnji okraj sploh, kjer si bil toliko spoštovan narodni prvak, in tudi kmetovalcem najlepši zgled? Zakaj si to storil?“

„Bolno telo me je k temu prisililo, kakor tebe“ — odgovori popotnik; — „je pač težko živeti in delati za časni in duševni blagor faranov in drugih, če povsod prsna bolezen nagaja, naj bota duh in volja še tako močna. Sem pa spregel in prišel k vam; če sem vam po volji, vzemite me méd-se, saj smo že tako večidel znanci.“

„Dobro došel, živijo!“ — gromi zdaj iz vseh grl, a komaj se vriš in pozdravljanje nekoliko poleže, kar sli-šimo zopet trkanje na vrata.

„V tretje gre rado“ — mrmra vratar — „kaj, ko bi zopet zunaj stal kak slovensk rodnjak?“

Brž vzame v roko ključ in gre, pa kmalu pripelje duhovnika, starejšega že in vsega spehanega.

„Joj, to je pa zopet Matija, pa Matija Štrucelj, de-kan iz Trnovega na Notranjskem“, — zaupije Bleiweis in mu gre naprot; — „le sèm med nas, saj se že po-znamo vsaj po imenih.“

Ta popotnik je pa hudo spehan, vidi se mu, da je prestal hudo bolezen in da mu je bila pot do nas tudi

težavna; zato smo ga nemudoma spremili k počitku. Zdaj je že popolnem pri močéh in prav vesel ud naše družbe.

Tako, vidiš, dragi mi „Brencelj“, se Tvoji prijatelji čedalje bolj pogosto k nam preseljujejo; če bo tako šlo, jih boš imel kmalu več tukaj med nami, kakor doli med vami. Kakor so nam povoljna pridobitev, kakor smo jih veseli, tako gotovo žaluješ Ti za njimi, ker so tega go-tovo po vsem vredni.

Še nekaj! Povej Svojim sošolcem, če bi jim nemara ne bilo že znano, to. One dni enkrat je prišel tudi še mlad duhovnik, ktere- ga sta pa Jurčič in Ogrinec spoznala, iz Istre od nekodi.

„O to je pa Jože Brezovar ali z dijaškim priimkom „Savica“ — vsklikneta oba in sprejet je bil med nas. Zadovoljen je hotel biti le s kakim koticom, ker je bil zmiraj le bolj pohleven in ponižen, pa smo mu preskrbeli že pošteno stanovanje, da je zdaj prav vesel, bolj morda, kakor je bil kedaj na zemlji.

Ker je s temi poročili moje pismo že preveč razteg-nilo se, sklenem za danes z obljubo, da Ti bom prihod-njič vsaj za Te kaj bolj veselega pisal.

Ves Tvoj

Miroslav.

Pred urarsko štacuno.

Dva kmeta stojita pred urarsko štacuno in gledata tam razobešene ure. Med drugimi vidita pri eni napis, da ura gre 8 dni.

„Koliko li velja taka ura?“ — praša prvi.

„Saj je tam zapisano: 20 goldinarjev“ — ga podučí drugi.

„Tako?! 20 goldinarjev velja, pa le osem dni gre?“ — se čudi prvi — in sklene: „Naj jo le obdrži urar sam. Jaz jo imam, za ktero sem pred 20 leti dal samo 2 goldinarja, pa še zdaj gre, čeravno ne vselej prav. Ta pa velja 20 goldinarjev, pa gre samo 8 dni! Naj jo le ima, pametnemu človeku je ne bo prodal.“

Nasledki tega, da se morajo zdaj vsa javna pisma pri notarjih legalizirati.

Nek ljubljanski lovec, kakoršnih je veliko, ki hodijo posebno ob nedeljah in praznikih po močvirji, polji in gozdih zajce strašit, gre s starim lovцем na lov. Dolgo ni nič, kar skoči iz rozora velik zajec. Ljubljančan po-meri za njim in reče:

„No, zajec, zdaj pa le brž naredi svoj testament!“

Potem pumf, pumf iz obeh cevi, a zajec jo cvirna le še hitreje po polji proti Ljubljani.

„Vidiš ga vraga?“ — se čudi nedeljski lovec — „kam pa teče zlodij?“

„V Ljubljano“ — odgovori smehlja se stari lovec — „v Ljubljano teče po notarja, da mu bo testament legaliziral.“

Na pošti.

Poštni uradnik: „To pismo je pretežko, — morate še 5 kr. dodati!“

Kmetica: „Potem bode pismo še težje!“

Dobro priporočilo.

K nekemu krojaču, ki prodaja že izdelano obleko, pride gospod, ki bi rad imel suknjo, ker se mu muči zá-njo in ne more čakati, da bi mu jo naredil krojač še le z novega. Ko si izbere tako, ki se mu dobro prilega, praša krojača:

„Pa ste mi porok, da je tudi blago dobro?“

„O, kaj pa da“ — odgovori krojač — „tako dobro je, da naj me vrag vzame, če se ne boste prav kmalu zopet pri meni oglasili!“

O ljubljanskih nemškutarjih.

A. Kaj pomeni beseda „narrenabend“, kar so ljubljanski nemškutarji pustni večer v kazini napravili?

B. „Narrenabend“? To se pravi toliko, ko zbor norcev.

A. No, saj kaj družega nemškutarji v Ljubljani tako menda ne bodo več skupaj spravili.

Dve dogodbi iz davkarije.

Iz nedavnege časa.

V davkarijo pride kmetič, se spodobno odkrije in čaka z bukvicami v roki, da bi mogel oddati svoj denar. Drugih ljudi pač ni bilo, ali uradnikov se ni nobeden nič zmenil zá-nj, marveč so se med sabo razgovarjali in tobak kadili. Ko kmetič vidi, da le nič in nič ni, vzame tudi on svojo pipo in mehur iz žepa ter si naredi tobaka. Potem začne prav po domače kresati si ognja. Še le zdaj se ozre davkar po njem in zareži nad njim:

„Tukaj ne bote kadili, razumite?“

„I, zakaj ne?“ — se odreže kmetič — „tako dolgo že čakam tu, da mi je tobak na misel prišel, sem si ga pa naredil. Saj ni nič slabši kakor vaš, in tudi nič bolj ne smrdi, gospódje!“

Nasledek tega je bil, da je kmetič zdaj brž opravil.

* * *

V drugi davkariji zgodilo se je pa to. Pride kmetič po svojem opravilu in čaka, da bi se kdo zmenil zá-nj. Pa uradniki so prav po domače obhajali god svojega načelnika, na stolu je stal sodček piva, na mizi pa se je cvrl v ponvici golaš, čegar prijetni duh je začel kmalu tudi kmetiča v nos zbadati; gospodje pa so stali okoli sodčka z vrčki v rokah. Kmetič čaka, pa ko vidi, da se nihče ne zmeni zá-nj, stopi bliže in reče:

„He, še meni vrček piva pa porcijon tistega-le, ki se tam v ponvi cre!“

Zdaj se obrnejo vsi proti njemu in eden se zadere nad njim:

„Kaj? Ali misliš, da si v oštariji?“

„Kaj nisem?“ — reče kmetič, — „no, pa ne zamerite, mislil sem tako, ker vidim jesti in piti.“

Po tem pogovoru je pa hitro opravil.

Drobnice.

* Neki kmetovalec poklical je slovečega zdravnika k svoji bolni ženi.

„Jaz Vam plačam 100 gld.“ — rekel je zdravniku — „če moja žena umorete ali pa rešite. Pa morate kmalu priti.“

Zdravnik pride, zapiše ji zdravila in žena res umrje. Čez nekaj časa zahteva zdravnik svojo plačo.

„Kako to?“ — pravi žalostni vdovec — „ali ste moja ženo umorili?“

„To pa že ne“ — pravi zdravnik.

„Ali ste jo rešili?“

„To tudi ne!“

„Po tem takem nič ne dobote.“

* V neki družbi je bil človek, ki se je prav rad bahal zdaj s tem, zdaj z onim. Med drugimi je trdil, da ima konja, s katerim je od Celja do Ljubljane pripeljal se v tistem času, kakor železnični vlak. Vse je z glavo majalo in ni hotelo verjeti tega, kar se oglasi izmed družbe znan šaljivec:

„O to je res, to jaz dobro vem.“

„Kako to?“ — prašajo vsi.

„Zato, ker sem ves čas tekkel za vozom“ — odgovori šaljivec in bahač osramoten omolkne.

* Ribničan s cerkve gredé sreča svojega soseda, ki ga praša: „Kje si bil?“ — „V cerkvi pri spovedi“ — odgovori Ribničan. — „Kako si opravil? Ali so te dobro ošteli?“ — „Ej šembrano slabo je šlo. Tako so me izpraševali, vili in vili, da bi bili kmalu vse iz mene spravili. Pa jaz sem vendar kavelj.“ — „Zakaj?“ — „Zato, ker sem jim pri vsem tem dva prav naglavna greha vender-le odnesel.“

* Na gorenjski železnici se je pred kratkem pripetilo to-le. Neka žena se pripelje do postaje s svojim sinom in odda dve karti: zá-se celo, za dečka pa pol. Železničnemu vratarju se fant prevelik zdi, zato praša:

„Ta deček je pa vendar prevelik za pol karte?“

„Prej ni bil še“ — odgovori žena — „a tukaj tako počasi vozite, da mi je med potjo tako zrastel.“

Zagrizenost — strupena.

A. Si morda slišal o veliki nesreči? Saj poznaš lepega psa gospoda G.?

B. Kaj pa da! Je mar stekel?

A. Kaj še! Popadel je znanega zagrizenega nemškutarja za hlače. —

B. Joj, joj! In potem je nemškutar umrl za steklino?

A. Kaj še! Le premisli: Pes je crknil!

Gospodu Andreju Winklerju — baronu.

Za Tvojo zvestobo in spretnost in čilost
Povzdignila Te je cesarjeva milost
V odličnejši stan;
A bodi še vdan
Le blagru slovenskega ljudstva,
Za ktereга toliko čutstva
Pokazal si, kar si v Ljubljani;
Naklonjen nam zmiraj ostani!
Pred Tabo enacega ni še biló,
Le glej, da za Tabo ga tudi ne bo.

„Brencelj“.

Auf der Strasse.

A. Können Sie mir sagen, wer der Herr ist, der soeben an uns vorüber ging?

B. Das ist der Herr Doktor Robert Edler von Schrey.

A. Was? Edler von?

B. Ja wohl.

A. Merkwürdig! Das sieht man ihm aber nicht an.

B. Ja, so ist es!

O odlikovanji gosp. deželnega predsednika Andreja Winklerja.

(Pogovor dveh Ljubljančanov.)

A. To me pa kaj veseli, da je naš deželni predsednik postal baron.

B. Zakaj?

A. Zavoljo nemčurskih pisarjev.

B. Zakaj zavoljo teh?

A. No zato, ker jih bo silno jezilo, da odslej ne bodo mogli več pisati samo gospod Andrej Winkler, ampak bodo morali pisati baron Andrej Winkler.

„Brencelj“ piše:

Gosp. M. F. v L. Poslano bi pač ugajalo, ali državni pravdnik — ta bi bil gotovo te misli, da mične pesmice ne sme peti nihče razen njega. Zato bode morala ostati nenatisnena. Dokler je Pirkar še deželni šolski nadzornik, se ta reč ne bo nič na bolje obrnila. Gospodične učiteljice tu in tam dobivajo kaj „malega“, ker so ženske, in med tem časom tudi odpust; a to je križ, ki bi se odpraviti dal le, če bi se odpravile učiteljice sploh. — Lepa hvala Vam in da ste mi zdravi!

Gosp. J. G. v L. Kakor vidite, nekaj porabljeno, drugo morda o priliki. Hvala!

Gosp. P. B. v M. Ne, ne, pustimo to. Iz takih reči se je že vnel hud in dolgotrajen prepir. Veče važnosti pa reč tako ni. Če bo kaj hujega ali pa od kod kdo pride, bomo že prijeli.

Gosp. A. V. v P. S takimi ljudmi je pač križ. Sami ne verujejo nič, pa še druge zapeljujejo. Zaupite pa nad njimi, brž bodo za-

čeli na vse grlo kričati po svetu: „Ali ga vidite, kako napada Slovence! Gotovo je po nemškutarjih podkupljen“.

Gosp. L. G. na S. Škoda za Vaš res mikavno sestavljeni spis, ker ne more na dan, dokler državni pravdnik nad nami stoji. Morda bo kedaj bolje, potrpite!

Gosp. M. N. v G. Lepa hvala! Smo odposlali koj naročene liste in knjige. Priložene črtice bo Žefa prebrala, bote že zvedeli, kaj ona misli o tem, saj pride v prihodnjem listu na vrsto.

Gospodična A. v L. Aj! Samo preveč nam zaupate. Če bi mi toliko zaupali državnemu pravdniku, bi nas nikdar na dan ne pustil. Obljubljeno bi se bilo pač sprejelo pred kakimi 15 leti, zdaj pa za take sladkarije nimamo pravega okusa več, ker smo doma preskrbljeni.

Gosp. F. P. v T. Kaj? Da je bilo to kedaj v „Brenceljnu“? To mi bolje vemo, ker imamo vse letnike ne le doma, marveč tudi v glavi. Spominjamo pa se, da smo brali nekaj tacega v nekem smešnem listu, ki je po par številkah prav žalosten „konec vzel“ pred nekoliko leti.

Gosp. J. J. na M. „Wocheblatt“ je preneumen, da bi ga bral kdo, ki ima kaj pametnega opravka, zato ga tudi mi ne beremo.

Vsem drugim, ki so kaj pisali ali želé odgovora. Kjer je pismen odgovor potreben, ga bo dotični že dobil; kdor pa nič ne dobi, bodi mu znamenje, da je vse prav in v redu.

 S tem listom smo odposlali tudi obljubljeno prilogo, namreč povest: „Ne v Ameriko!“ — pa le tistim naročnikom, ki so se oglasili zá-njo, in pa onim osebnim znancem, o katerih se nadjamo, da jo bodo vzeli; povest bo precéj dolga in da bo podučna in mikavna, o tem se bodo naročniki kmalu prepričali. Kdor jo hoče imeti, pa je ni dobil, naj se brž oglasi in pošlje 1 goldinar. Ob enem prosimo pa zdaj tudi vse, ki so se oglasili za prilogo, pa denarja še niso poslali, naj bi to zdaj brž storili, da bo vse v redu. Sama priloga pa se ne bo pošiljala nikomur; kdor bo hotel imeti povest celo, jo bo že dobil, pa vso skup in po viši ceni, ki se bo pozneje naznanila. Priloge same zdaj sproti ne moremo pošiljati, ker poština preveč stane.

Podoba ali njih več pride v prihodnjem listu, za danes ni bilo mogoče; 4. št. pride, kakor je naznanjeno, 25. t. m. in ž njo nadaljevanje povesti „Ne v Ameriko!“ To povest naj si vsak hrani, ker je tiskana tako, da se bo lahko dala vezat.

Slednjič prosimo vse prijatelje in naročnike, naj se podvizajo z naročnino in naročevanjem. Kakor vidijo, je list zdaj ličnejši in obširnejši, zato tudi nas več stane, in ker odslej mora izhajati po dvakrat na mesec, namreč 10. in 25. dne vsacega meseca, imamo tudi veliko več dela in truda. Nadjamo se toraj izdatneje podpore v dopisovanji in naročevanji.

„Ljubljanske slike“

in pa

„Petelinov Janez“

se dobivajo še; slike po 60 in 70 kr., povest „Petelinov Janez“ pa po 40 in 50 kr., ravno tako je še nekaj „Koledarja“ in pa „Ričeta iz Žabjeka“ po 20 kr.; vse to pri opravištvu „Brenceljna“.